Ч. 282 (11.533). Львів, середа 19. грудня 1928. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. шадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА. Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 15 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

БОЛЯК.

Львів, 18 грудня 1928.

II.

Народній Дім, всенародня українська фондація, став від кількох літ доменою негідних експериментів. Комісарювання відомого Л. Черкавського має вже свою широкознану історію з судовими епільоґами. Будучи урядовим комісарем Нар. Дому, Лев Черкавський мав не тільки чисто річеві завдання переходово управляти майном Нар. Дому, але й завдання наскрізь політичні. Як господар і адміністратор фундації працював він явно на нищення установи, що доказали судові процеси, як реалізатор політичної місії використовував він майно Нар. Дому на формування якоїсь дивоглядної москвофільської по своїй природі та польонофільської по своїй наказаній орієнтації партії. Заснувавши свій орган „Голосъ Народа“ (очевидно на „субсідіях“ „Нар. Дому“), Черкавський всеж таки фактичним своїм органом уважав „Слово Польске“, в якім і публікував за добрі гроші (теж „Нар. Дому“) свої „політичні енунціяції“ в роді самооборони перед „нападами“ українців.

Очевидно, що Черкавському не тільки партії створити не вдалось, але й сам він був приневолений залишити комісарський стілець. Таким чином його політична „місія“ не тільки виявилась, але й провалилась вийжково ґрунтовно.

Наслідником Черкавського став дир. Вербицький. Він став на становищі наскрізь річевого переходового адміністрування майном „Нар. Дому“, старався відмежовуватись від усяких політичних „місій“ і від субсидіювання „Голос-у Народа“. Тому його комісарювання було дуже короткотріваюче. А таке було воно ще й тому, що він давав при відповідних нагодах вислів свому негодуванню з господарки свого попередника.

По нім заняв стілець правительственного комісаря Нар. Дому, видно надійніший і більше бажаний для відомих вищих чинників, М. Бачинський. Втаємничені все твердили, що він має знов якусь політичну місію, але він запевняв, що ні та що він нічого спільного з Черкавським та його групою не мав і не має. Ставши попри те, не знати з якого титулу, ще й членом маґістратської прибічної ради, М. Бачинський почав вести не тільки „річеву“ господарку в Нар. Домі, але й почав думати про надбудову четвертого поверху на камениці при вул. Руговського, на що намагався добути велиманську позичку. Чи він таку позичку добуде, чи ні — не знаємо. Але знаємо, що всі москвофіли з відомої рос. 20-ки („Русская Сел. Организація“) почали раптом проти нього завзяту кампанію. Йому роблять закиди, що він, реклямуючи себе прихильником реактивування інституту „Нар. Дім“, фактично працює над закріпленням своєї позиції на становищі наказаного комісаря Нар. Дому. І хоч він теж підтримує „Голосъ Народа“, якого абсолютно ніхто не читає, то всеж таки правдивим його органом є знов (тепер обновлене санацією і остаюче в неї на службі) „Слово Польске“. Політичні енунціяції публікує теперішній комісар у „Сл. Польскому“ також, як давніше це робив Черкавський. Крім того слід пригадати, що редакція відданого Бач-ому „Голос-у Народа“ пише відомі листи з декляраціями льояльности та пятнування „українського сепаратизму“ до краківського „Ілюстр. Курера Цодзенного“. Ось саме всі ті енунціяції та декляраціі доказують, що теперішний наказний комісар „Нар. Дому“ має політичну місію і то неабияку.

На іншому місці подаємо меморіял ком. М. Бачинського, опублікований у „Слові Польскім“ з дня 15. грудня. Меморіял цей доказує, що місія Бач-ого заключається в тому, щоби зневажувати ціле українське громадянство та всю греко-католицьку церкву разом з її ерархією. На дипльоматичній мові це називається, що він має „інформувати“ відповідні чинники у відповідному для них дусі про український національно-політичний і релігійно-культурний рух.

Ця обставина і примушує нас спинятися на тому місці не над малоцікавою і нічим незамітною особою М. Бачинського, але над його „діяльністю“, що знов випливає зі створених для неї відповідними чинниками обставин.

Отже перш за все мусимо ствердити, що правительственний комісар „Нар. Дому“ не має ніякого права (і не сміє його мати) на те, щоби проголошувати якінебудь політичні енунціяції чи „ревеляції“. Він є переходово державним урядовцем, що має адмініструвати „Народним Домом“ і більше нічого. Так воно є теоретично й так повинно бути фактично. Одначе так воно не є. Бо Бач-кий, що проголошує свої „енунціяції“ в характері комісаря „Нар. Дому“, мусів на це дістати згоду якихсь вищих чинників. Отже добув, видно, згоду і на те, щоби зневажувати все минуле і теперішне українського народу та його греко-катол. церкви в урядовому характері комісаря „Нар. Дому“. І тим самим дістав також згоду на те, щоби провокувати українське громадянство. Бож без такої згоди чи наказу своїх опікунів не позволилоб йому хіба його минуле, як б. офіцера деникінської армії, що боролася за єдину, неділиму Росію, виступати на глум нібито в характері добровільного „оборонця“ греко-катол. церкви. Цеж навіть згідно з його деникінською етикою повинноб бути недопустиме, бож він по своїй москвофільській природі прихильник православія. Якеж у такому випадку його заінтересування гр.-кат. церквою? Як б. деникінський офіцер не важивсяб він оголошувати і таких „ревеляцій“, як та, що „українських селян — мовляв — силували воювати з поляками“, бо він цього не бачив і не міг бачити, будучи членом російських армій, а й його офіцерська гідність на те йому мабуть не дозволилаб. Зрештою може ми й помиляємось. Але всеж сміємо ствердити, що М. Бач. як приватна, незамітна людина і як митний урядовець напевно не допустивсяб того, чого допускається як наказний комісар „Нар. Дому“. Мимоволі насувається питання: До чого ще послужить деяким чинникам становище наказних комісарів „Нар. Дому“? А крім цього ще й друге: Як довго ці самі чинники будуть використовувати „Нар. Дім“ і його велике майно на те, щоби провокувати український загал зневагами і кепкуванням у роді описаних?

Цею справою мусять занятися дуже поважно всі провідні українські громадські кола, зокремаж наші національно-політичні репрезентативні чинники. Величезне майно „Нар. Дому“, на яке складались цілими десятками літ датки і жертви всього народу, не може служити ніяким негідним експериментам, а виключно тим цілям, для яких воно призначене, себ-то культурно-освітній праці для і серед українського народу. Всі екстраваґантно-експериментаторські переходи „Нар. Дому“ і його величезного майна протягом цілого ряду літ, що мають місце за часів польського правління, гідні також того, щоби ними заінтересувати ширший світ. Вони мають дані й на те, щоб опинитися на міжнародньому форумі перед покликаним до вирішування таких справ ареопагом.

Всім тим експериментам слід уже раз зробити кінець, щоби не допускати до зневаг та насмішок над усім тим, що дороге, святе і ненарушиме для цілого нашого народу.

Необуздана комісарщина.

Михайло Бачинський про „скандальні відносини в уніятській церкві“.

„Слово Польске“ (з 15. ц. м.) присвячує цілу сторінку останнім ельокубраціям Михайла Бачинського, виголошеним на тайному засіданню „совєта“ „Народнього Дому“ рівно місяць тому. „Слово Польске“ друкує їх зі стенограму та захоплюється досконалою гармонією, яка істнує поміж поглядами п. М. Бачинського й редакторів „Слова Польского“.

Виводи того москвофільського „партизана“ — це справді найкраще віддзеркалення „старорускої“ душі і „старорусского“ світогляду. Одночасно — це клясичний зразок нечуваної безличности. І тому, хоча знаємо вже чудово галицьких „русских“, подаємо за „Словом Польским“ вкоротці бодай деякі уступи „експозе“ Михайла Бачинського, як курйозний документ часу.

Причини програної У. Г. А.

„Передовсім руский нарід — каже п. Бачинський — не брав добровільно відної участи в українсько-польській війні. Габсбурґи, бачучи, що для їх старого престолу нема жадного ратунку, хотіли створити в останній хвилині новий престол для одного з членів своєї династії. Зокрема на українському престолі хотіли посадити архикняза Вільгельма (Василя Вишиваного). У цій ціли порозумілися з українськими політиками, які перебували тоді у Відні, і віддали українцям цілу свою армію, що воювала тоді на східному фронті, сильну армію, разом зі старшинами, таборами, муніцією і касою“.

„Руські хлопи, бачучи тих самих генералів і старшин, що вели їх на нову війну, спершу слухали їх. Однак за якийсь час, зорієнтувавшися у ситуації та переконавшися, що австрійські офіцири ведуть його до боротьби за Україну проти польського народу, відмовили послуху, кидали зброю і вертали до дому“.

„Не маю цілком заміру і не хочу зменшувати геройства польського жовніра, однак рішучо твердж, що одною з головних причин такого швидкого і щасливого для Польщі кінця українсько-польської війни, була масова дезерція „руского хлопа“ з радів української армії, себто була нехіть „руского хлопа“ до боротьби з польським народом, до якої підступом заманили його“.

Орієнтаційний хаос.

Під цим підтитулом довідуємося від п. Михайла Бачинського, як то після програної війни з Польщею повстав хаос політичних орієнтацій „на землях всходніей Малопольскі“. Одні з українських політиків, „а навіть руских“, хотіли тимчасового замирення, другі орієнтувалися на червоний Кремль, інші на... чехів, бажаючи бачити Галичину під протекторатом Чехії, — інші знову вірили, що з Галичини буде створений „буферштат“ під егідою Союза Народів. „Мала лише група руских політиків зорієнтувалася тоді з місця на Варшаву“. Однак ця група (себто кліка Михайла Бачинського) була тоді дуже слаба, а одною з головних причин її було розбиття і знищення „руского“ духовенства. (Того самого москвофільського духовенства, що в часи російської окупації переходило на православія та еміґрувало разом з відступаючою російською армією до Росії. Коли-ж закінчилася революція, вернуло те єдинонеділимське духовенство до Галичини, і тут... „вернуло“ завдяки величезній толеранції наших владик на унію мабуть з чисто „ідейних“ релігійних причин! Тепер воно „ожило“ і починає відновляти знов свою православну пропаґанду в греко-катол. церкві.— Ред.) І дальше всі свої виводи присвячує „з місця на Варшаву зорієнтований“ Мих. Бачинський церковним справам.

Москвофіли і православія

Михайло Бачинський рішуче заперечує, начеби кацапські священики були виннуваті в ширенні православія. На „доказ“ відчитує свій власний „меморіял“, який звучить ось як:

„Під оглядом 1) національним ми є русинами; 2) політичним — льояльними громадянами польської держави; 3) релігійним — католиками, отже ворогами православія. Працюємо в напрямку піднесення нашого народу економічно шляхом оснування кооператив і виробдування в урядових сферах господарських кредитів (!), дальше — в напрямку успокоєння (!) нашого народу шляхом виривання його з пазурів пресвісних аґітаторів, які хочуть штовхнути цей нарід до нового нещастя і які цілком свідомо вносять фермент у селянські маси. Словом: хочемо виховати наших селян на добрих громадян польської держави.

Усунути з церкви політику.

Під таким підтитулом публікує М. Б. на сторінках „Сл. Пол.“ такі свої зворіювані „ревеляції“. Що до православія то заявляю слідуюче: 1) першою причиною, яка пхає наш нарід в обняття православія є передовсім політична аґітація, яку ведуть у церкві українські священики. Церква є місцем, в якім повинно бути проголошуване тільки слово Боже. Якаж політика має бути з церкви усу-

нена. Наводжу два факти: а) Из Лемківщині виправ „русский“ священик. Священик-українець в нагробній проповіди не згадує ні словом про заслуги помершого, але говорить цілий час про українців і Україну. Авторитет священика підірваний з місця. Населення звертає свою неохоту не тільки проти нового священика, але й проти католицької церкви (бо ті два поняття наш нарід все ідентифікує). Вислід: дорога до православя отверта. б) В Журавні приділено до помочі місцевому парохові о. Юркову сотрудника українця. Сотрудник починає з місця агітувати в українському дусі. Перед виборами віджає на віче до Журавна о. Куницький. Віче попереджує зарада в церкві, в якій беруть участь всі доколичні священики українці. Торжественне Богослуження, в якому беруть участь усі доколичні священики українці, відправляється на інтенцію побіди 18-ки і кінчиться гимном українським Боже, Великий, Єдиний“. Місцеві мішани виявляться (?!) на співаючих. Починається бійка. Наслідки: 1) дисциплінарне доходження проти Богу духа винного о. Юркова; 2) ненавість місцевих мішан до українських священиків“.

З наведеного висновок: дайте нам російських священиків. Але такого висновку Бач. зробити не важився.

„Діяльність епископів“.

Під цим написом читаємо у меморіялі: „Другою причиною поширюючогося в нагальний спосіб православя є нескоординована діяльність наших епископів. Тридентський собор постановляє, що кожний епископ має повну юрисдикцію в своїй дієцезії і що підлягає безпосередно тільки Апостольській Столиці. (Постанови Тридентського Собору були приняті синодами замойським і львівським відносно трьох наших дієцезій). Одначе в справах великої ваги, як напр. усунення політики з церкви, повинні бути видавані пастирські листи до духовенства за підписом усіх трьох епископів. Тимчасом ми, світські люди, бачимо розбіжність напрямків у праці поодиноких епископів і з тої причини прийшлося в нас пересвідчення, що: 1) о. митрополит львівський (гр. Шептицький) вводить у своїй дієцезії візантійство; 2) о. епископ станиславівськи (Хомишин) — латинізм; 3) о. епископ перемиський (Коциловський) — українізм“.

Щож, думаємо, що й наведеного досить, щоби воно відповідно „збудувало“ наших читачів. Але спитаймо себе виразно: чи це не глум? Чи це не безличність?

І не думайте, що ком. Бачинський на тім кінчить свої „ревеляції“. Ні, він подає ще „ревеляції“ про лемків та бойків, про целібат і навіть про „автокефалію греко-католицької церкви“, до якої змірять українці, що хочуть її зробити „українською церквою“. Крім того „ревеляціонує“ „заслужений“ комісар і про „партійне виховання“ (самозрозуміло „ундівське“) кандидатів духовного стану греко-катол. церкви, а навіть про нездорові відносини в православній церкві в Польщі. Нездорові вони тому, що її теж хоче опанувати — вгадайте хто? — „УНДО.

Кінчиться цей „меморіял“ такою пересторогою під адресою польських урядових чинників: „Звертаю увагу на небезпеку, що випливає з політики о. епископа Коциловського. Як найбільше загрожену під оглядом православя вважаю перемиську дієцезію, а потім львівську (може тому, що в них найбільше священиків-москвофілів! — Ред.). В станиславівській дієцезії вправді нема православя, але зате розвинувся там в застрашаючий спосіб „сектантизм“.

Ось „ревеляції“! Ними займається, не забудьте, призначений польською владою урядник, що переходово має завідувати майном „Нар Дому“ під контролею держави і більше нічого.

Громадяни! Приготовляймося до відповідного відсвяткування 60-літнього ювилею „Просвіти“ та причинімся всі гідним нас ювилейним подарком до створення КНЯЖОГО ДАРУ для нашої Матери.

Свято української музики.

В 25-ліття існування Вищого Музичного Інституту у Львові.

Рідке свято відбулося в днях 15. і 16. п. м. у Львові: Муз. Т-во ім. Лисенка і Вищий Музичний Інститут при ньому святкували в тих днях 25-ліття своєї плодотворної діяльности на полі української музики. Ювилейне свято було дуже гарно підготоване й переведене і було справжнім святом української культури.

В перший день ювилею відбулося рано поминальне Богослуження за померших членів обох установ, а вечером концерт вибраних елевів Муз. Інституту. З фортепяновими продукціями виступали: Біленька Надія, Винницька Марія (з Перемишля), Шухевич Роман, Дарія Герасимович і Дарія Гординська. Зі скрипковими: Винницька Теодора і Хилківна Стефанія. Святочну промову-привіт від управи Муз. Т-ва і Вищого Муз. Інституту виголосив голова Муз. Інституту рад. Дрималик. У своїй промові бесідник подав короткий огляд історії обох установ, з особливою вдячністю згадуючи членів-основників і пізніших працьовників та учителів Вищого Муз. Інституту аж до нинішнього дня, що з любовю й ентузіязмом учать молоде українське покоління любити і плекати культ української музики.

Між 4. і 5. точкою програми відчитано цілу низку привітів, що наспіли на це свято. А було тих привітів кількадесять від ріжних українських установ зблизька і здалека, з Галичини, Рад. України й еміграції. Крім привітів від 11 філій Муз. Інституту в ріжних містах Галичини чули ми привіти від Гол. Управи „Рідної Школи“, Наук. Т-ва ім. Шевченка, Президії УНДО, Т-ва Письменників і Журналістів ім. Івана Франка, ред. „Діла“, „Нов. Часу“ і „Ради“, Сокола-Батька, Українського Красового Т-ва опіки над молодю, Т-ва Прихильників Освіти, Основи, Студ. Громади, Бандуристи, Народньої Організації Українців м. Львова, Кооператива „Український Театр“, Карпатії, Учительської Громади і її голови проф. Омеляна Терлецького (окремо), Львівського Бояна, Перемиського Бояна, Дрогобицького Бояна й ін. З Радянської України були привіти від української Фільгармонії в Харкові, від Народнього Комісаріяту Освіти в Харкові, від Муз.-Драматичного Інституту в Одесі і від Вищого Муз. Інституту й Української Фільгармонії в Одесі. Окремий привіт прислав консуль СРСР у Львові Лапчинський, що явився зі своїм окруженням теж особисто на святі. З еміграції прислали привіти: Український Науковий Інститут в Берліні, Український Муз. Інститут у Празі, Український Педагогічний Інститут у Празі й оперовий співак Олександер Носалевич у Вісбадені (телеграму).

Суботнішній концерт, якого музичну оцінку подамо в найближчих днях, творив тільки першу частину свята. Жаль тільки, що публика заповнила ледви половину і так невеличкої салі Лисенка. Зате в неділю в полудне виповнила українська публика майже повнотою велику салю Міського Театру, де відбулася друга частина свята, на якому виконано чотири українські симфонічні твори (М. Колесси, В. Барвінського, С. Людкевича і М. Лисенка — останній в супроводі хору „Львівського Бояна“). Про ці твори і їх виконання подамо теж окрему фахову оцінку, тут зазначимо тільки, що свято в Міському Театрі мало дуже торжественний, наскрізь европейський вигляд і пройшло з великим успіхом.

По широкому світі.

Голяндський уряд має намір з огляду на фінансові клопоти екс-кайзера звільнити його на кілька літ від податків.

Гамбурський сенат виключив на місяць усіх комуністичних сенаторів за бучу, яку вони счинили в обороні одного виключеного з одного засідання.

Еспанський король хоче мирити Парагвай з Болівією, які почали справжню війну.

Фінляндський уряд зголосив свою димісію, бо більшістю одного голосу сойм висловив йому недовіря.

Уряд СРСР заперечує буцімто Румунія пропонувала йому кілька разів підписати арбітражний договір.

Бувш. міністр фінансів Франції Кльоц арештований.

Франц. парламент приняв закон про підвищку посольських платень з 45.000 фр. річно на 60.000.

М. ВОЗНЯК.

6)

З романічних епізодів Панька Куліша.

(Продовження).

На питання, коли приїде на Україну, відповідав Куліш: „Треба-б одвістить, що ніколи, бо лучче-б для мене і для мого діла — ніколи на Вкраїну не вертаться. Отже ні! Знаю, що не раз іще пройду по тій мученицькій землі мучачись. Да я приятелів своїх жаль на віки покинути. Хочеться пісень послухать, хочеться на людський образ подивиться. Перенесу велике невимовне горе для сього. Приїду на Вкраїну, а коли — Бог знає, і чи надовго, чи побачу Вас, чи почую — Бог знає. Багато-б Вам дечого розказав, да ніч у хаті. Отже, як би воно ні вийшло, а знайте, мої дорогиї, що есть на все свої причини, которі один Бог тілько знає“. Прохав панночок сповіщати його про себе, пишучи: „Велика для мене одрада Ваші листи!“

По коротесенькому листкові з 25. жовтня до Олександри Милорадовичівни з самими питаннями, як живеться їй у Києві, що бачить, що чує й чи весело їй на серденьку, дальший лист Куліша, що в ньому яскраво виступає елемент кохання, це відповідь на лист, одержаний на саме Різдво. Куліш писав: „На саме Різдво сижу я собі один у своїй світлиці посеред німого свого товариства — книжок, аж тут подають мені Ваш любий лист, кохана сестро Александро Григорийовно. Чудний сей лист, скажу Вам так, як чує моє серце, як мій розум розуміє. А Ви — чи будете на мене сердиться, чи що, не впиню свого слова. Треба-ж Вам колись довідаться, що в мене в душі діється! На що-ж ми з Вами й побратались, коли не розмовлять нам так, як на самоті розмовляють? Стоїть у Вашому листі одно словце, которе мені Ваше серце більш одкриває, ніж усі любиї речі, которими Ви своє писанне як квітками всипали: „А все через поганую лiность!“ от що Ви написали. Ви не знаєте, що я один на світі; Ви не зрозуміли, що моя душа жадає, як насущної пищі, дружнього погляду, дружнього слова. Де Вам се все знати? Така моя доля, що я живу з людьми на — віру; мене ніхто не розуміє, яко чоловіка, і я од тих завсегда далеко, з ким хотів би буть близько. Тим Ви й байдуже про те, що я жду — не дождусь Вашого слова. А коли-б Ви знали, як мені хочеться з Вами розговориться, як брат з сестрою! Да, видно, сього ніколи не буде. Так і вік ізвікуєш на тому, що зовется lieux communs (загальні місця). А коли-б Вам так треба було обізваться до мене щирим серцем, як мені до Вас, — не було-б у Вас ліности. Пишете Ви, що багато в Вашому товаристві дурних і багато дуже розумних. Чому-ж Вам не прийде в голову, що от один у Вас тілько єсть чоловік не дурний, бо в його — як би там ні було — натура вища, і не дуже розумний, бо в його єсть серце, которе, посеред розумних його діл, тягне його в такі дурниці, як щира розмова з Вами, дурниці, которі піднімають душу вище од усякої філософії. Чому-б Вам до такого чоловіка не прихилитись душею і його одного не зробить другом своїм і іскреннім своїм? Шкода, бачу, про таке диво з Вами розмовляти! Скажу Вам, що всю жизнь свою шукаю дружньої душі — і не знайшов її ні в кому. Здалось мені, як я Вас побачив і почув Ваш голос, що от воно, те святе добро, которе чоловік на землі знайшовши, нічого більш не возжадає. Ви од мене не чули тих річей, которі душа на волі, без сторонніх довідок, до душі промовляє. Ви мене не знаете, як і я Вас не знаю.

„Усю жизнь живу з людьми на — віру; так на — віру і жизнь скоротаю. Кинула мене доля на один край світа, а Вас на другий — і мабуть воно повинно так буть, як єсть. Се тілько в моїй душі, котора не знає собі впину, живуть такі химери, щоб побачить десь гарну дівчину, наслухаться серцем її голосу, промовить до неї два слова крадькома, і щоб вона стала тобі рідною душею на — віки. Світ живе не так, як собі мудрує на самоті душа поета. Сміється світ, зазирнувши случаєм у її тайни. І Ви, моя сестро, не Бог знає, що вчините, як насмієтесь над моїми, необачними, чудними в світі, юродивими в світі помислами. Нігде бо Вам узять иншого розуму, а не такого, яким світ пробувається. Нельзя Вам стать особно од людей і думать розумом і чути серцем так, наче нас тілько двоє між чужоземцями, которі нашої мови не розуміють і наших звичаїв не знають. Живіть-же, як Бог послав Вам на душу, коли не можна инше. А я буду жити і розуміти жизнь по-свойому“. Признавшися до впливу Милорадовичівни як музи на свою творчість, писав далі Куліш: „Тим часом посилаю Вам моє щире, од серця воздиханне, которе не єсть що инше, як жажда душі моєї любить коли не те, що справді єсть високе і вдохновительне на світі, то хоть заквітчаного весінніми квітками куміра, самою-ж душею собі созданного. Бувайте здорові і процвітайте на довгі роки, і коли прийде до Вас старість (бо й до Вас вона прийде), дай Боже, щоб дружні очі всяку Вашу морщинку і сивий волосочок оглядали любовно, як намисту пишної Вашої весни, котора дарувала тим очам багато райських минут, годин, днів і ночей, во віки вічні незабвенних! Як почую про Вас або од Вас, що Ви щасливі на світі, возрадується серце моє, — і знайте, що не тілько Ви самі, да й той, кого вибере Ваше серце, буде для мене близькою моїй душі особою. Прощайте, прощайте!“

(Продовження буде).

З життя наших установ.

Загальні Збори Центросоюза.

В суботу, 15. грудня відбулися Загальні Збори Центросоюза, кооперативи III. ступня в салі Сокола (дім „Дністра“). На Заг. Збори прибули численно відпоручники ПСК, щоби застановитись разом з управою Центросоюзу над доцільною розбудовою сільсько-господарського життя українського народу по цей бік Збруча.

Цілоденний хід нарад і високий рівень дискусії виявили наглядно сильне заінтересування широких кругів українського народу в доцільній та приспішеній розбудові нашої кооперативної надбудови, якою є Центросоюз.

В 11. год. перед полуднем отворив Заг. Збори президент Н. Ради Ц. С. проф. Д. Коренець. Кількома словами засував розвій Центросоюза в діловім році 1927-28 та вказав на значіння нинішних нарад. До президії зборів ввійшли: дир. Мартюк як голова і дир. Мацькевич, як секретар.

Опісля секретар відчитав протокол із минулих Заг. Зборів, який без ніяких заміток присутні приняли. Він відчитав і звіт контрольної комісії, що ставить внесення на приняття рахункового і організаційного звітів та уділення абсолюторії членам Н. Ради і Дирекції.

Проф. Д. Коренець в імени Н. Ради відчитує внесення Н. Ради, щоб чистий зиск у висоті 22.000 зол. перенести до резервового фонду в цілости, а з біжучих доходів дати на „Просвіту“, „Рідну Школу“ і „Інвалідів“.

Над рахунковим звітом Дирекції, якого не відчитувано, розвинулася дискусія. В дискусії висловлювано побажання, щоби зорганізувати і приступити до збуту яєць та провадити самостійно торговлю машинами, вуглем і деревом окремо від торговлі споживчими товарами. З жалем треба відмітити, що ПСК не полагоджують своїх закупів у Центросоюзі, а навіть є деякі, що закупили лише 6 відс. всіх своїх товарів у Центросоюзі (до таких належить м. ін. ПСК у Перемишлі). Відпоручники ПСК підносять, що по менших містах, купці лучаться в спільні союзи для конкуренції з Пов. Союзами Кооператив і це повинні затямити добре неадисциплінoвані ПСК. Промовці зазначували, що доставці не сповняють точно своїх зобовязань щодо ЦС і ПСК. На деякі заміти і неясности відповідав дир. Герасимович. Він повідомив представників ПСК, що Центробанк зобовязався уділити 30 відс. своїх фондів на позички для Ц. С., щоб ПСК могли віддовжитись. Опрокинув твердження деяких дискутантів, немовто обтяження товарів 2 і чверть відс. є за велике та зазначув, що Ц. С. нижче 2 відс. тепер не може працювати ізза браку своїх більших оборотових фондів і замкнення кредитів у державнім банку (Банк Рольни). Але навіть „Польський Союз Кооператив Споживачів“ працює лише по 3 відс., а не 2 відс., хоч користується необмеженим кредитом у державних банках і має від англійських фірм кредит у висоті 2,000.000 фунтів штерлінґів.

Також закиди деяких відпоручників, немов то купно домівки за 114.000 зол. для Ц. С. є не на часі та краще булоб за ці гроші будувати фабрику мила Ц. С., є нестійні.

Дир. Герасимович заявляє, що Дирекція Ц. С. купила дім тому, щоби могла примістити свої бюра, але він є вже нині за тісний і незадовго треба купити більший, а з фондів промислової позички на купно домівки Дирекція не взяла ані сотика.

По довшій дискусії приняли Заг. Збори одноголосно внесення на уділення абсолюторії членам Н. Ради і Дирекції і замкнення рахунків за діловий рік 1927-28, до відома. Заг. Збори згодилися перенести цілий чистий зиск до резервового фонду і признати для культурно-просвітних установ та Інвалідів відповідні квоти з біжучих доходів. Вкінці призначили по 200 зол. як винагороду для членів контрольного комітету за їх труд.

По годинній перерві вибрано до Н. Ради і контрольного комітету такі особи:

а) До Надзірної Ради: 1) І. Мартюк (Копичинці); 2) Ілько Іванович (Бережани); 3) О. Дяків (Станиславів); на заступників: 1) Д. Демянкуч (Бучач); 2) А. Грушкевич (Сокаль); 3) І. Заячківський (Збараж); 4) П. Миґович (Калуш).

б) До Контрольної Комісії: Дир. М. Заячківський (Львів), М. Обрізків (Коломия), А. Гумен (Жовква); на заступників: Т. Горин (Чортків), П. Новосільський (Дрогобич).

Опісля по дуже довгій дискусії означили З. Збори як найвищу суму зобовязань Ц. С. 5,000.000 зол. і признали висоту кредиту для одного ПСК 500.000 зол.

Ухвалено, щоби кожний ПСК виплачував свої залеглі уділи в Центросоюзі й доплатив ще зокрема по 50 зол. від кожної низової кооперативи для збільшення оборотових фондів центральної надбудови.

Заг. Збори надiлили Управу Ц. С. повновластю стягнути означені для кожної кооперативи суми на будову фабрики мила Ц. С.

Дальше змінено параграф 91 статуту в тім напрямі, що „діловий рік починається днем 1. січня і кінчається 31. грудня“ і затверджено прелімінар бюджету.

Опісля дир. Герасимович пояснює плян праці на 1929 р. І так Дирекція постановила продавати такі товарі, як дерево, вугіль і машини окремо зі самостійним референтом. Ділу мануфактури не думає в біжучім році зовсім відкривати ізза недостачі фондів. Постановила зорганізувати збут яєць. В тім напрямі порозумілась Дирекція Ц. С. із заграничною фірмою і ця згодилась уділити ПСК і Ц. С. кредиту у висоті кількох тисяч долярів на побудування магазинів для скупу яєць та згодилась купувати яйця від Ц. С. і ПСК по ринковій ціні.

Ці магазини треба конче побудувати до кінця грудня, щоби із початком року 1929 можна торгувати яйцями, під маркою П. С. К.

Позичку дістануть нижче 12 проц. Конечністю є розбудувати фабрику мила Ц. С., бо в противному випадку фабрика не буде могти в літі заспокоїти великого запотребування навіть до половини. Кооперація мусить закуповувати цукорки лише в фабриці „Нової Фортуни“, бо інакше фабрика не видержить конкуренції з великими капіталістичними фірмами. Такий розпучливий голос управи „Фортуна Нова“ можна було вичитати з летючки. Дальше говорив дир. Герасимович, що П. С. відповідають за організацію господарського життя свого повіту. Співпраця із „Сільським Господарем“ ведеться спільно.

Дирекція Ц. С. утворила свою експозитуру в Катовицях на Шлеську та її директор Малаховський поінформував присутних про положення на тамошнім ринкові. Ми — говорив бесідник — можемо здобути ринок лише першою якістю товару, добрим опакуванням і точністю в доставі. Можна збувати такі продукти: бараболю, садовину, ярину, як капусту в головках і квашену, моркву, буряки, квашені огірки, цибулю і макухи.

Опісля посол Луцький говорив коротко про розвій нашого господарського життя. В год. 7.30 вечером збори на тім закінчилися.

Ріжні вісти.

СОЙМОВА БЮДЖ. КОМІСІЯ.

Шкільництво національних меншостей.

На соймовій бюдж. комісії дня 17. грудня приступили до нарад над бюджетом мін-ства освіти. Після реферату пос. Стипінського почалася дискусія. Пос. Чапінський звернув увагу, що справоздавець не згадав про школи для нац. меншостей. Теперішня система дуже несправедлива. Соціялісти відкидають утраквізм, який є в Польщі на основі лекс Грабський. В 1926-7 р. було білоруських шкіл лише 4 з 532 учнями, а в 1927-8 шкіл було 25, а учнів 2.110. Одначе ці цифри мінімальні, коли зважимо, що рівночасно в Польщі було чеських шкіл 27, литовських 96, жидівських 889 (пос. Ґрінбавм: Але приватних!). Білоруси вбогі і не можуть позволити собі на прив. школи, жиди можуть. Українських шкіл чистих було в 1926-27 р. 947, а наступнім лише 835. Скількість дітей виказує зменшення в цьому році з 98.000 на 87.000. Бесідник питається, чи це сталося тому, що часть шкіл зутраквізовано. Такі експерименти політично небезпечні.

Заява Українського Клюбу.

Перед голосуванням над бюджетом міністерства хліборобства пос. Хруцький зложив заяву в імени Українського Клюбу в звязи із заявами та заповідями, які оноді мін. Незабитовський дав бюдж. комісії. Пос. Хруцький сказав, що представник Українського Клюбу пос. Луцький виказав чисто річеві справи в справі госп. політики мін. хліборобства. Одначе міністр уважав за вказане відповісти занадто пар екскурзіє політичною, з м. і. сказав: „Зі смутком вислухав я слів п. Луцького. Ми поляки пережили дуже тяжку добу неволі. Але це була справжня неволя. Моє покоління бачило, як російська держава мстилася над поляками після січневого повстання. Теперішня польська держава мусіла тяжко боротися із зорганізованим спротивом русинів, але держава не мститься а змірає до братерського співжиття. Врештою серед т. зв. русинів є великий відлам, який має бодай в 3/4 польську кров у жилах. Вони походять від мазурів, які кольонізували ці околиці. Для нас не було би так відносно легко здобути Львів і Сх. Галичину, колиб справді ціле т. зв. українське населення належало до того руху. Я вірю, що політика польського уряду, яка змірає до піднесення добробуту дрібного хліборобства, причиниться ще до закріплення переконання, що український нарід усе таки живе щасливіше ніж у сусідній, нібито вільній Україні“. П. міністр квестіонує в своїй заяві визвольницькі змагання українського народу, його нац. самостійність і етнічну одноцілість. Ця заява п. міністра не має ніяких історичних, наукових, а навіть політичних основ, на що не здобувся досі ніякий політик, а навіть ендецька публіцистика. Заява ця настільки нечувана та примітивна, що навіть не може обидити почувань українського народу. Та що заява ця впала з уст особи, яка займає уряд міністра, мусимо якслід зареагувати. Тому я ставлю внесення на скреслення цілого бюджету п. міністра Незабитовського аж до часу його уступлення.

В голосуванні українське внесення впало.

БОЛІВІЙСЬКО-ПАРАГВАЙСЬКА ВІЙНА.

З Буенос Айрес повідомляють, що дня 16. грудня на болівійсько-параґвайськім кордоні в боях згинуло 20 болівійців і 100 параґвайців. Вістку про побіду Болівії приняли в Ля Паз із одушевленням. Перед палатою губернатора населення відспівало нац. гимн.

Берлінські часописи доносять з Асунсіон, що параґвайці біля форту Сеаль Льопез перейшли до протинаступу та випerли болівійців. Болівійці уступають на захід.

РЕВОЛЮЦІЯ В АФҐАНІ.

Король і королева втекли.

Афганський король і королева схоронилися до одного з фортів, бо військо звернулося проти них. Бюро Райтера подає, що вже місяць нема телеф. сполуки між Кабулем і Індією. В Кабулі й Джалалабаді йдуть завзяті бої. Повстанці заняли богато афганських становищ.

ВИБУХ У БОРИСЛАВІ.

У Бориславі дня 17. грудня над раном вибух земний газ під каменицею при вул. Панській, де зіпсувалися рури. Газ дістався до мешкання Лекер'а. Лекер засвітив електричне світло і в цій хвилі наступив гук, начеб гармати вистрілили. Лекерови відломки муру вирвали тенеса. З його сплячій жінці та дитині цеглы завдали богато ран. Ціла камениця здемольована. Лекер помер у шпиталі.

НОВИНКИ

— **На вечір для вшанування 40-літньої літературної праці А. Чайковського**, що відбудеться 21-го ц. м. у салі Лисенка, можна замовляти заздалегідь білети (від 1 зол. до 5 зол.) у „Союзнім Базарі“. Привіти від установ і організацій присилати на адресу Т-ва письменників і журналістів у Львові, Ринок 10, II. пов.

— **Львівська темна хроніка.** З приходом морозів львівські вломники позичили собі кілька кожухів з кушнірського складу на Біжничій вул. — Поліція арештувала мандрівну подружу пару Піаків, що жила з фальшування леґітимацій чужинних хліборобських фірм і брала гроші від ріжних підприємств до власної кишені. — На вул. Петра найшли неживе немовля підкинене одною служницею, що лежить недужа в шпиталі.

— **Дві залізничі катастрофи.** Між Шнятинками і Заліссям дійшло до малої залізничої катастрофи спричиненої викрученими шрубками з шин якоюсь злобною рукою. — У Старім Селі кілька вагонів вантажного поїзду вилетіло зі шляху наслідком несподіваної зупинки.

— **Шовк у папері.** У Станиславові відкрили на залізниці хитру контрабанду провінціональних купців, які замовляючи з Відня вагони паперу казали класти собі туди скриню шовку, щоби не платити за нього мита. Співласники спедиційної фірми в Станиславові, що мачали в цьому пальці, дізнавшись, що контра- ида вийшла наверх, сховались.

— **Ріжні вістки.** За другу половину листопада чимало безробітних у Німеччині зросло з 800.000 до 1 міліона. — У Римі вийшов поклик, щоби всі італійські громадяни їздили тільки пароплавами італійських корабельних товариств. — Ризький кореспондент „Таймса“ повідомляє, що в Симбірську засудили 35 контрреволюціонерів: 2 на розстріл, решту на довголітню вязницю. — У Нанкіні мають вибирати бурмистра: найсильнішим кандидатом є жінка Чанг-Кай-Шека. — Підчас розкопок в околиці Коринту, археольоґічна експедиція Леслі Шіра найшла руїни старогрецького театру, старий цвинтар і багато мідяних ваз і статуй. — Шаляпін співав для англійського грамофонового товариства „на 15 плит“ і воно підписало з ним такий новий контракт: за кожну по 1000 фунтів і деякий процент. — Віденська преса звертає увагу, що донька нового австрійського президента Міклясa служить у міністерстві почт і телеграфів і нарівні з іншими урядовцями недавно брала участь в почтовім страйку.

— **Світове кіно.** Трупа „Фільма Фокса“ вибралася в подорож по Европі, щоби зробити знимку під таким заголовком. — Льондонська фірма видала звукову фільму з участю Льойда Джорджа, який виголошує промову про користь... садоводства. — Вийшла звукова фільма „Світочі міста“ з Чарлі Чапліном, який іздалі є в ній німим. — У Москві виставляють фільму „Салямандра“ на підставі сценарія Луначарського, з участю славної Розенель. Радянська критика розчарована. Сюжет фільми — самогубство австрійського вченого Павла Камерера. — Професор ленінградського медичного інституту Біріков і студенти Петров і Ґолубйов найшли легкий спосіб коліорових фільм. — При берлінськім „торгпредстві“ організують автономічну кіно-контору, що буде центром для вивозу радянських фільм на цілу Европу. — Анні Ондра, відома чеська кінова артистка виїхала в Париж для участи у фільмі з життя паризької богеми.

— **Найбільше поширена недуга.** Небезпечна недуга англійського короля пригадала лікарям питання про небезпечні недуги. Англійська преса звертає увагу, що берлінський медичний інститут підкреслює затяжну форму еспанки, яка появилась в Европі 1918 р. і досі не є ліквідована в своїх наслідках. Скількість недужих на запалення легенів усе ще збільшується. Правда, що випадки смертности є рідші, що можна розяснити пристосуванням людського організму. Від 1918—20 р. умерло на запалення легенів 20 мил. осіб, себто тричі стільки, скільки померло підчас війни. В однім 1919 р. померло 13 мил. в Европі, міліон у Злуч. Державах, а в Індії 6 міл. Статистики з 1927 р. ще нема, але вже дотеперішні дані кажуть, що запалення легенів — найбільше поширена недуга в світі.

— **Смерть патріярха.** У Бейруті помер у 70-му році життя патріярх Антіохії «сміл-

ної Церкви) Григорій IV. Він заняв місце патріярха в 1906 р. після патр. Мелетія. Оба, він і Мелетій, були арабами. Його хоронитимуть у Дамаску. Тимчасову управу патріярхату взяв на себе митрополит Лаодікії Арсеній.

— Галапасна буква. Московський міністр освіти Луначарський якимсь робом увів наново „ъ" (твердий знак) в азбуку. Так каже „Комсомольська Правда". З цього приводу преса счинила гомін. „Що це значить?" — гукає „К. Правда". „Це значить, пояснює вона популярно, що замість 30 букв, які є тепер у російській азбуці, хочуть завести ще 31-у. Твердий знак, це паразитна буква і її разом з усіми іншими галапасами викинула жовтнева революція".

— Дарунки для англійських робітників. „Дейлі Мейль" денник з найбільшою скількістю читачів розписав різдвяну збірку для безробітних англійських робітників. За два тижні він зібрав півтрета міліона золотих, себ-то більше ніж треба, щоби кожний робітник міг дістати кошик з добірними харчами на кілька днів свят. Збірка ще незакінчена.

Театри.

„Коперативa Український Театр" під дир. Й. Стадника.

Середа 19-го, г. 7·30 веч. „Мазепа" Ю. Словацького (переклад М. Зерова).

Білети раніш в „Союзнім Базарі" а в неділю від 10—12 і від 2—8 год. веч. при касі.

Великий Міський Театр:

Вівторок 18-го, г. 7·30 веч. „Зломана драбина", комедія Бера і Ґаво (прем'єра).

Середа 19-го, г. 7·30 веч. „Одна одинока ніч", оперетка Штольца.

Четвер 20-го, г. 7·30 веч. „Зломана драбина".

Кіна.

„Аполльо": „Буря"

„Лев": „Найзручніший злодій у світі" з Лючіяно Альбертіні.

„Оаза": „Зоря таверни".

„Палас": „Гаррі Піль".

„Фатаморґана". „Вежа кохання" Джон Берімор.

Громадянине! Чому не став Ти ще досі членом Товариства „Просвіта"?

З театру.

Кооператива Український Театр під дир. Й. Стадника. „Скупар", комедія на 5 дій Молієра.

Слово „Молієр" розбуджує мабуть в уяві нашого інтелігента щось схожого з тими клясиками, яких треба було вивчати примусово в гімназії на шкільну та домашню лектуру: щось архаїчно-нудного, на-пів мертвого своєю схолястикою. Ті-ж інші, що чували про вистави клясиків у великих театрах з усією „помпою" богатих костюмів і декорацій, мабуть не вірять у можливість оживлення такої старовини як Молієр на нашій невеличкій сцені. Присутні на двох останніх виставах „Скупаря" можуть сказати одним і другим, що вони сильно помиляються.

Може ніде так виразно як на малій скромній сцені з мінімальними технічними засобами не виступає геній Молієра, що не потрібує для створення песи нічого нового. „Скупар" — старий сюжет Плявта, менше змінений ніж в інших песах невтомного доставця королівського репертуару, повторює майже шаблонову інтригу: не одна або дві пари кохаючих сердець мусять хитрощами перемогти тверезі обрахунки „старих", щоби посдруватись. Служниці і льокаї є довіреними у таких справах, самі кохаються і здебільша грають першу скрипку в фарсі, що має сентиментальні нотки. І будім-то все знаєш заздалегідь; усі пружини цих діточих штук і блискавичних перемог, знаєш розвязку, а таки реготишся, кажучи собі з дива: „сюжет у руках геніяльного автора є нічим; усе залежить від його переведення". Цей служить не анекдоти: не питаєшся ні на мент, чи все це можливе, імовірне і не межує з безглуздям. Молієр свідомо користується старими причандалами „деуса екс махіна", щоби показати, як часто в житті щастя має всі риси механічної комедії. Саме цей момент повинен був у 5-ій дії (коли батько, син і донька віднаходяться автоматично в однім місці після літ блукання) бути підкреслений у „Скупарі" у фарсовім тоні.

Директор **Стадник** створив креацію скупаря одну з найкращих своїх ролі і дав наскрізь мистецький тип, гідний найбільшого артиста. Друге місце займала поруч нього п-і **Кривицька,** сяючи гумором, певна у кожному своєму порусі та слові. Дуже добрим лицеміром був п. **Бенцаль;** неменше влатним п. **Кривицький,** знаменитий у сцені відчитування умов контракту. Решта артистів п-і **Бенцалева,** п. **Ярема, Рубчак** піддержували відповідне бадьоре темпо і загальний веселий настрій на сцені та на салі.

Одно слово на адресу перекладу: він чистий і літературний, а проте чимала доза гумору пес Молієра залежна від ефектів мови свідомо змакаронізованої у відповідних місцях народнім і провінціональним жаргоном і кумедними висловами. Цих нюансів переклад, не роблений з оригіналу, не передає. **М. Р.**

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Проф. Д-р Михайло Зобков, президент Найвищого Суду в Сараєві був. професор університету в Софії і Загребі помер дня 7. ц. м. в Мостарі (Герцоговина), коли виконував службові обовязки при візитації Окружного суду. Покійний прожив 64 роки. Похорон відбувся в Сараєві дня 10. ц. м. В. И. П.

— Надіємося, що прихильники таланту Покійного і його товариші подбають про те, щоби на сторінках „Діла" появився в найкоротшому часі огляд правничої, наукової та педагогічної діяльности Покійника. — Ред.

Михайло Миджин, учитель Соколівки коло Ожидова, У.С.С. упокоївся дня 3. грудня 1928 у Львові проживши 39 літ. Похорон відбувся в Сороках Львівських у родиннім селі покійного. Покійний полишив жінку учительку і три донечки.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Промоція. Дня 15. XII. ц. р. відбулася промоція на доктора медицини Зільнича Ілля з Молодова пов. Любачів, на Масар. Універз. в Брні.

Хлопича школа ім. Т. Шевченка у Львов привитає прихід св. Николая сценічною виставкою в середу дня 19. грудня о год. 5·30 вечером в салі „Академічного Дому" при вул. Супінського ч. 21. Всіх прихильників „Рідної Школи" запрошується на це свято. 1—1

Замість приняття в дни св. Николая зложив Вп. П. директор Микола Завчківський на Рідну Школу 25 зол., на Т-во Просвіта 25 зол., на Українських Інвалідів 25 зол. і на Українську Захоронку 25 зол. 1—1

На „Рідну Школу". Питомці Малої Семинарії (Інституту ім. св. Йосафата) у Львові резиґнують з даруночків в день св. Николая в користь „Рідної Школи". Ректорат зложив на ту ціль 30 зол. — Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 1114 б) 1—1

Подяка. Прибиті горем після утрати нашого улюбленого сина, складаємо щиру подяку всім тим, що брали участь в похороні. — Рівнож велику подяку складаємо хорови української гімназії в Тернополі під проводом ВП. П. А. Двораківського за те, що своїм співом звеличали похорон. За се складаємо на руки дириґента 5 зол. на „Рідну Школу". — **Чубаті.** 1114 а) 1—1

Надзвичайні датки на потреби „Рідної Школи" зложили ВП. П.: Заточенці через Кружок „Р. Шк." в Лежайську 300 зол., „Фортуна Нова" 150 зол., шкільні діти з Бібрки 14·80 зол. як збірку на забаві, Льоня і Василь Олійники. Серала 10 зол. замість вінця на домовину бл. п. Петра Панкевича, канд. медиц. в Рудві, о. Стеранка Александер Тарнавка ад Ринанів 29·25 зол. як збірку; Ю. М. Синевідзько вижче 5 зол. замість різки Д-рові „Федькові", який не відповів на лист; Береза Евгенія 5 зол. замість Миколая п. Яворський, Михайло Олексишин, Судоволя 25 зол. на покриття шкід; Іван Щудлюк, Боратин 7 зол. як збірка на весілю у Прокопа Кирика; Служоовин і Пов. Союза Кооп. в Гогоденці 49·50 зол. як одноденний заробіток на покриття шкід; Церковна крамниця, Вирів 25 зол.; Емілія Кочиркевичева, Перемишль 10 зол. на покриття шкід і кличе Пані: Коритькову в Радимнах, Маденьку в Бунові, Сендзікову в Міжинци і Тесьову в Пакости; Михайло Демчук управ. Українського Інституту для дівчат в Перемишлі 30 зол. від інститутою з нагоди імянин, 10 зол. від себе місто подяки за желання з нагоди імянин; Міщанське Братство 100 зол., Василь і Марія Мерени в Ставищі 10 зол. на покриття шкід; Андрій Волошак, Старий Самбір 7 зол. замість онорару за лікарську пораду д-рові Іванові Хомі; інж. Марія і Казимира Капустяки, Борислав 10 зол. місто желань з нагоди вінчання Вп. посла Максимовича з Вп. Галею Кліщівною; Антін Строкон, Львів 5 зол. на покриття шкід. Петро Зубрицький 10 зол. як часть доходу з вистави „Наталка Полтавка", уряджено тут. амат. гуртком на покриття шкід; Зільнич Ілько, абсольвент мед. в Берні 50 зол. з нагоди промоції на доктора всіх мед. наук. — ВП. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 1114 1—1

З „Львівського Бояна". В пятницю, дня 21. ц. м. звичайна проба „Бояна". Взивається всіх членів явитися точно і в комплеті. Справи важні!

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Видавничої Спілки „ДІЛО"

Кооперативи з обмеж. порукою у ЛЬВОВІ,

відбудуться дня 29. грудня 1928 о год. 5. попол. в льокалі Редакції „Діло", Ринок 10. II. пов.

зі слідуючим порядком:

1. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
2) Звіт з діяльности за роки 1926/27 і 1927/28.
3) Звіт Контрольної Комісії.
4) Затвердження білянсів за роки 1926/27 і 1927/28. та розділ чистого зиску.
5) Вибір 7 членів Надзірної Ради та 3. заступників.
6) Вибір 3. членів Контрольної Комісії.
7) Внески і запити.

2—3 **Надзірна Рада.**

Звичайний Загальний Збір Товариства „Української Бесіди" в Станиславові

відбудеться в суботу 29. грудня 1928. в год. 7-ій вечер. На порядку: 1) Відчитання протоколу. 2) Звіт уступаючого Виділу. 3) Вибір нового Виділу. 4) Внески. В Станиславові, дня 15. грудня 1928. За Виділ т-ва „Українська Бесіда": Д-р Грушкевич, голова. Бойцун, секретар. 1113 1-1

Ширіть наш часопис!

ШИРІТЬ НАШ ЧАСОПИС!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів Ринок ч. 10.